

Και ξαφνικά το ρολόι γύρισε στον Νοέμβριο του 2011. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ αποφάσισε ότι δεν είναι πρόθυμη να «καεί» ήδη από τον τέταρτο μήνα της, περνώντας ένα δυσβάσταχτο αντιλαϊκό πακέτο χωρίς ένα «τυράκι» (π.χ., το χρέος) για να χρυσώσει το χάπι και προκήρυξε δημοψήφισμα για την επόμενη Κυριακή, 5 Ιουλίου.

Το ερώτημα είναι παρόμοιο με εκείνο που σχεδίαζε η κυβέρνηση Παπανδρέου, στο δημοψήφισμα για το Μνημόνιο 2 που ουδέποτε πραγματοποιήθηκε, μετά τις «Κάννες»: Ναι ή όχι στο νέο πακέτο μέτρων, που στην πραγματικότητα θέτει επί τάπητος το ζήτημα “ναι ή όχι στο ευρώ”.

Η κυβέρνηση καλεί τον λαό να ψηφίσει «όχι», ελπίζοντας να το χρησιμοποιήσει μετά ως νέο διαπραγματευτικό χαρτί στις διαπραγματεύσεις με τους δανειστές, που δεν αφορούν την ουσία αλλά την ταχύτητα και τη διάρθρωση των αντεργατικών μεταρρυθμίσεων υπέρ του κεφαλαίου.

Όμως το «όχι» πρέπει να είναι του λαού.

Αυτό σημαίνει ότι η αντικαπιταλιστική Αριστερά πρέπει να βγει άμεσα μπροστά, όχι για να στηρίξει το κυβερνητικό «όχι» αλλά για να συμβάλει στη λαϊκή οργάνωση από αύριο κιόλας, σε κάθε χώρο δουλειάς, σε κάθε γειτονιά, ώστε να πάρει τη ρήξη ο λαός στα χέρια του, λέγοντας «όχι» από την κάλπη και τους δρόμους στη νέα συμφωνία, στην κυβερνητική πολιτική, στο ευρώ και την ΕΕ, στην ισοπέδωση του κόσμου της εργασίας που έχει ανάγκη το κεφάλαιο για να υπερβεί την κρίση προς όφελός του.

Γιατί δεν μπορεί να ηγηθεί καμίας φιλολαϊκής ρήξης μία κυβέρνηση που έχει επανειλημμένα δώσει τα διαπιστευτήριά της στον ΣΕΒ, τους εφοπλιστές, τους τραπεζίτες ήδη προεκλογικά, αλλά και μετεκλογικά έχει δώσει τόσες και τόσες αποδείξεις ότι εξυπηρετεί και θα

εξυπηρετήσει με κάθε τρόπο τα συμφέροντα του κεφαλαίου. Ούτε μπορεί να αποτελέσει δύναμη κρούσης μιας ρήξης το αστικό κράτος και οι μηχανισμοί του, ή μερίδες του εγχώριου κεφαλαίου.

Είναι φανερό ότι την επόμενη εβδομάδα θα οργιάσουν οι εκβιασμοί τόσο εντός όσο και εκτός Ελλάδας, ενώ το μαύρο αντιδραστικό λόμπι «μένουμε Ευρώπη» και οι κυρίαρχες μερίδες του κεφαλαίου θα επιχειρήσουν – ίσως και στο δρόμο – να επιβάλουν ένα «ναι» στο νέο αντεργατικό πακέτο μέτρων.

Όμως κίνδυνος για το εργατικό και νεολαιίστικο κίνημα αποτελεί και το να στοιχηθεί πίσω από την κυβέρνηση, δίνοντάς της λευκή επιταγή να εκκινήσει ένα νέο γύρο διαπραγμάτευσης ή να διαχειριστεί μία «ρήξη» προς όφελος του κεφαλαίου.

Μπροστά τα εργατικά συμφέροντα και οι ανάγκες, δύναμη κρούσης το κίνημα, πνοή η αντικαπιταλιστική Αριστερά, ώστε το “όχι” να είναι δικό μας.

Γ.Μ.